

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

M – SILNICE a.s., IČO: 42196868,
sídlem Husova 1697, 530 03 Pardubice – Bílé Předměstí
zastoupena JUDr. Daliborem Kalcsem, advokátem
se sídlem Resslova 956/13, 500 02 Hradec Králové

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2023, č. j. MZP/2023/550/44

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyni byla rozhodnutím České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Hradec Králové (dále jen „Inspekce“) č. j. ČIŽP/45/2022/7868 ze dne 13. 10. 2022, uložena

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pokuta ve výši 250 000 Kč za přestupek uvedený v § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen „zákon“), spočívající v poškození 32 dřevin rostoucích

po levé straně komunikace I/14 v úseku od obce Ještětice k obci Podbřezí, při realizaci stavby „Cyklistická stezka Ještětice – Bílý Újezd – Podbřezí“, v listopadu 2021 a první polovině března 2022 a byla jí za to uložena pokuta ve výši 250 000 Kč. Rozhodnutí bylo napadeno odvoláním žalobkyně, které žalovaný zamítl a výše uvedené rozhodnutí České inspekce životního prostředí potvrdil.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně namítá, že nebyla naplněna skutková podstata přestupku. Žalobkyně byla oprávněna předmětné dřeviny skácet, a to na základě projektové dokumentace stavby, k níž vydaly souhlasná stanoviska orgány ochrany přírody, dále dle Smlouvy o dílo, a zejména pak ústního vyjádření starosty obce Bílý Újezd. Ústní sdělení starosty, že poškozené dřeviny bude následně povoleno skácet, založilo dle žalobkyně minimálně její dobrou víru v zákonnost jednání, jímž byly dřeviny poškozeny.
3. Žalobkyně dále uvedla, že jako zhotovitel stavby dle Smlouvy o dílo s obcí Bílý Újezdec se dne 11. 10. 2021 zavázala k realizaci stavby „Cyklistická stezka Ještětice – Bílý Újezdec – Podbřezí (dále jen „stavba“). Od objednatele převzala veškeré podklady pro zhotovení stavby, včetně projektové dokumentace určující mimo jiné přesné umístění stavby, se kterou souhlasil odbor výstavby a životního prostředí MÚ Rychnov nad Kněžnou i odbor výstavby a životního prostředí MÚ Dobruška.
4. Žalobkyně a objednatel vyhotovili a potvrdili Protokol o předání a převzetí staveniště ze dne 22. 11. 2021, v němž je mimo jiné uvedené, že zhotovitel upozornil objednatele, že může dojít k poškození kořenových systémů stromů, a že bylo dohodnuto, že zasychající stromy budou pokáceny a bude provedena náhradní výsadba. Přes toto upozornění zhotovitele objednatel trval na svém pokynu k započetí stavebních prací.
5. Obecní úřad Bílý Újezdec jako příslušný orgán ochrany přírody a krajiny dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/192 Sb. o ochraně přírody a krajiny rozhodl dne 4. 11. 2021 o povolení pokácení sedmi stromů s odůvodněním, že uvedené stromy rostou v plánované trase výstavby cyklostezky. Těžbu určených stromů měla provést žalobkyně v rámci výstavby.
6. Součástí smlouvy o dílo byl položkový rozpočet, který počítal s odstraněním stromů. Žalobkyně tak jednala v souladu se schválenou projektovou dokumentací, s položkovým rozpočtem a s pokynem objednatele v samostatné působnosti. Nemůže jít k tíži žalobkyně, že objednatel nerozhodl v přenesené působnosti jako zástupce orgánu ochrany přírody. Setrvání na názorech žalovaného by bylo v tomto ohledu přepjatým formalismem.
7. K tvrzení žalovaného, že poškozovány nesmí být ani dřeviny v souvislosti se stavebními záměry (dřeviny lze pouze kácet), žalobkyně uvádí, že poškodila pouze dřeviny v budoucnu určené k pokácení. Poškození dřevin je tak z logiky věci nutným předpokladem pokácení dřevin - bez řezání k pokácení nedojde. Nešlo o poškozující zásah do perspektivních dřevin, ale o poškození dřevin určených vlastníkem k pokácení, což byl záměr schválený i správním orgánem.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

8. Žalobkyně dále spatřuje dobrou víru v tom, že na základě upozornění na nevhodnost příkazu objednatele, rozhodl zástupce obecního úřadu Bílý Újezdec o pokácení dřevin, jež budou dotčeny stavební činností, přičemž se opíral i o souhlasná závazná stanoviska jiných správních úřadů. Žalobkyně měla dále k dispozici předchozí rozhodnutí o kácení sedmi kusů dřevin, z něhož je patrné, že pokácením dřevin byla pověřena přímo sama žalobkyně.
9. Žalobkyně má za to, že povolení zde bylo nepochybně, i když v jiné formě, než předpokládá zákon, uděleno, a proto není naplněna skutková podstata přestupku dle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona.
10. Žalobkyně dále namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění závažnosti jejího jednání, jelikož dřeviny nebyly perspektivní, oproti tomu výstavba stezky je ve veřejném zájmu. Nebylo adekvátně zohledněno, že dřeviny nadále rostou a prosperují, a dále, že žalobkyně ze své iniciativy provedla výsadbu nových stromů. Většina poškozených stromů nezaschla a nadále v místě cyklostezky roste. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, pokud jde o stanovení výše sankce, pokuta je přitom zjevně neodpovídající (příliš vysoká).
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že právní úprava na ochranu dřevin rozlišuje kácení jako legální formu odstranění dřevin (za předpokladu splnění požadavků § 8 zákona) a nedovolené zásahy do dřevin, kterými jsou jejich poškozování a ničení (ty se obecně považují za nepřípustné a nežádoucí). Předmětné dřeviny nebyly pokáceny (odstraněny kácením ve výšce pařezu), ale poškozeny ve svých kořenových systémech, s důsledky pro jejich další setrvání na stanovišti. Jednalo se o zakázaný zásah do dřevin ve smyslu § 2 odst. 1 vyhlášky č. 189/2013 Sb., který nelze povolit žádným správním aktem a k němuž neexistuje zákonné oprávnění. Skutková podstata přestupku byla naplněna, neboť žalobkyně svým jednáním způsobila významná poškození na skupině dřevin.
12. Orgány ochrany přírody, které se vyjadřovaly ke stavební dokumentaci, vycházely ze zde uvedeného rozsahu kácení. Za něj byl odpovědný zadavatel, případně zpracovatel dokumentace. Dřeviny, jejichž kácení bylo povoleno, případně ty, jejichž kácení povolení nevyžadovalo, mohly být odstraněny pokácením, všechny ostatní dřeviny bylo třeba zachovat bez poškození. Tato povinnost dopadla při provádění stavby na žalobkyni coby zhotovitele, která měla před podpisem smlouvy a započatím stavby ověřit, zda dokáže výstavbu provést v souladu s výše uvedenými požadavky zákona na ochranu dřevin (např. volbou šetrných postupů při výstavbě).
13. Žalobkyně je stavební profesionál, který při své činnosti musí řešit kolize s dřevinami; není nepřiměřené od něj požadovat znalost příslušné právní úpravy na ochranu dřevin, přičemž předmětné požadavky jsou všeobecně známé (za jakých okolností a jakými způsoby lze dřeviny kácet, co se rozumí nedovolenými zásahy do dřevin atd.). Pokud starosta obce Bílý Újezd (v pozici představitele obce, tzn. samosprávy) ústně schválil provedení poškozujících zásahů s tím, že později bude povoleno skácení poškozených dřevin, nebyla tím založena dobrá víra žalobkyně v zákonnost takového jednání. Dobrá víra by mohla být případně založena prokazatelně chybným postupem orgánu státní správy. Žalobkyně nepochybně nese odpovědnost za protiprávní jednání.
14. Poškozeny byly vzrostlé dřeviny doprovodné silniční zeleně, které plnily veškeré ekologické a společenské funkce dřevin, a jejichž stav umožňoval dlouhodobé setrvání na stanovišti. Veřejný zájem na ochraně dřevin je deklarován zákonem. Pokud je třeba realizovat záměr, který naplňuje jiný (veřejný) zájem, nesmí být přitom postupováno v rozporu s požadavky na ochranu dřevin. Zjištění skutkového stavu a následků jednání nevyžadovalo nové

hodnocení stavu dřevin, s časovým odstupem od posuzovaného zásahu. Důsledky poškození mohou být dlouhodobé a mohou se kumulovat s dalšími vlivy. Při hodnocení poškození dřevin vycházejí orgány ochrany přírody ze zjištěného rozsahu poškození a odborných znalostí o důsledcích takových poškození, což je zcela relevantním postupem. Uložená pokuta zohledňuje zjištěný rozsah jednání a veškeré okolnosti (včetně těch, na něž žalobkyně opakovaně poukazuje), což je popsáno v rozhodnutích správních orgánů.

15. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
16. Žalobkyně na to reagovala replikou ze dne 1. 9. 2023, ve které uvedla, že s ohledem na veškeré okolnosti jednání žalobkyně, jednání objednatele stavby a statut objednatele stavby nelze konstatovat výhradní a nepochybnou odpovědnost žalobkyně za spáchání správního deliktu, jak to učinil žalovaný a před ním i Česká inspekce životního prostředí. I pokud by došlo k naplnění skutkové podstaty dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého se právnická osoba dopustí přestupku tím, že poškodí

nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les, nelze přehlížet to, že k naplnění této skutkové podstaty vedlo i jednání jiných subjektů. Tuto účast na naplnění skutkové podstaty žalovaný zcela opomíjí a koncentruje odůvodnění svých výroků pouze na jednu z příčinných souvislostí, již je žalobkyní prováděná výstavba cyklostezky vedoucí k fyzickému poškození dřevin. Jiné skutečnosti a jiné příčinné vztahy jsou žalovaným ignorovány, což je v rozporu se zásadami správního trestání - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, čj. 1 As 86/2011-50.

III.

Posouzení žaloby

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
18. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když žalobkyně s takovým postupem souhlasila a žalovaný na výzvu soudu, zda s takovým postupem souhlasí, ve lhůtě nereagoval, má se tedy za to, že s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil.
19. Žaloba není důvodná.
20. Dle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody *právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les.*
21. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že žalobkyně takové povolení neměla. Rovněž mezi stranami nebylo sporu o tom, že její činností došlo k poškození 32 dřevin rostoucích po levé straně komunikace I/14 v úseku od obce Ještětice k obci Podbřezí, při realizaci stavby „Cyklistická stezka Ještětice – Bílý Újezd – Podbřezí“, v listopadu 2021 a první polovině března 2022.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22. Hlavní žalobní námitka směřovala do posouzení její odpovědnosti za toto poškození, a to s ohledem na skutečnost, že žalobkyně byla oprávněna předmětné dřeviny skácet, a to na základě projektové dokumentace stavby, k níž vydaly souhlasná stanoviska orgány ochrany přírody, dále dle Smlouvy o dílo, a zejména pak ústního vyjádření starosty obce Bílý Újezd, a na skutečnost, že přes její upozornění, že dojde k poškození dřevin objednatel trval na svém pokynu k započetí stavebních prací a žalobkyně byla pověřena pokácením sedmi stromů stojících přímo na místě stezky, a to na základě povolení orgánů ochrany přírody.
23. K otázce odpovědnosti objednatele a se vyjádřil NSS v rozsudku, na který poukázala žalobkyně, ze dne 27. 7. 2011, čj. 1 As 86/2011-50, ve kterém je uvedeno:
24. [20] *I kdyby zákon (obdobně jako je tomu u vlastníků např. při vydávání povolení ke kácení dřevin stojících mimo les podle § 8 odst. 3 vyhlášky ministerstva životního prostředí č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny) ukládal požádat o příslušné povolení investorovi, nemohl by být v nyní projednávaném případě za přestupek podle § 88 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně přírody a krajiny sankcionován, neboť to nebyl on, kdo nedovoleně zasáhl do biotopu (tato skutečnost není mezi účastníky řízení sporná). Samozřejmě je možné představit si situaci (srov. bod 27 a násl.), kdy by mohla nastoupit delikt ní odpovědnost realizátora i investora, a to například pokud by uvedené práce prováděli oba, resp. zaměstnanci obou subjektů, či kdy by zaměstnanci investora na místě samém řídili práce či dávali pokyny k provádění prací prováděných realizátorem. Tak tomu však v daném případě nebylo.*

[24] *S městským soudem lze taktéž souhlasit, že § 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vymezuje jeho účel; toto ustanovení lze jistě použít jako interpretační vodítko pro výklad zákona, nikoli však pro stanovení konkrétního subjektu odpovědného za správní delikt. Stejně tak lze aprobovat výklad městského soudu, že § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny upravuje obecně povinnosti při ochraně významného krajinného prvku. Kasační soud odmítá přístup, jehož pomocí by na základě použití § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny měla být odpovědnost za správní delikt rozšířena i na jiné osoby, než na ty, jež provedly škodlivý zásah do přirozeného vývoje zvláště chráněných živočichů. Tyto námitky stěžovatele jsou proto nedůvodné.*

[25] *Nepřiléhavá je i námitka stěžovatele, že možnost realizace jím provedených prací „vysoutěžil“ ve výběrovém řízení a že ve smlouvě ani v dalších dokumentech nebyla žádná zmínka o tom, že by bylo nutno žádat o nějakou výjimku kvůli chráněným živočichům. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatel jako stavební profesionál musí počítat s možností zásahů do zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny (jak ostatně sám uvádí – při investičních akcích se tomu tak stává zcela běžně) a musí být obeznámen s platnou úpravou, která je, jak sám konstatuje, značně problematická a nepřesná, proto je na něm, aby se případně sám informoval u příslušného orgánu ochrany přírody o tom, zda bylo příslušné povolení vydáno, či zda by mělo být vzhledem k plánovaným zásahům vydáno, popřípadě korigovat neblahé následky v případě absence příslušných povolení soukromoprávním ujednáním s investorem. Pokud tak neučinil a spoléhal na to, že investor měl vyřešena všechna veřejnoprávní povolení, nemůže tuto situaci hojit před správními soudy.*

[26] *Jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, objektivní odpovědnosti v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního (obchodního) vztahu a na porušení smluvních povinností ze strany druhého účastníka smlouvy (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 9. 1994, č. j. 6 A 197/93 -18; rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 1. 1999, č. j. 3 A 23/98 - 17 či rozsudek Vrchního*

soudu v Praze ze dne 14. 1. 1997, č. j. 7 A 185/94 - 23, v němž soud vyložil, že „právní úprava odpovědnosti za správní delikty právnických osob či fyzických osob spadá do oblasti práva veřejného; jejím cílem je zajistit dodržování povinností stanovených zákonem na ochranu hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem, a postihovat protiprávní jednání, jež je v rozporu se zájmy společnosti, je společensky škodlivé nebo nebezpečné. Odpovědnosti za správní delikt v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout 1 As 86/2011 - 57 poukazem na smluvní či jiné ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu ani poukazem na porušení povinnosti ze strany jiného subjektu.“) Obdobně se vyjadřuje i právní teorie: „Důsledky porušení závazkového vztahu je možné řešit pouze z hlediska úpravy odpovědnosti plynoucí ze smluvního vztahu. Nelze je hodnotit ve správním řízení a nejsou způsobilé mít v řízení o uložení sankce právní důsledky. Za odpovědného je tedy orgány ochrany životního prostředí považován „ten, kdo drží pilu“. (Langrová, V. Právní odpovědnost za správní delikty v ochraně životního prostředí. In: České právo životního prostředí, roč. 2004, č. 2, s. 53).

[27] K této otázce se vyjádřil i zdejší soud, a to například v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 9 As 26/2008 – 73, ve kterém se jednalo o otázku deliktní odpovědnosti za pokácení dřevin stojících mimo les bez povolení ve smyslu § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Toto pokácení provedla fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti na objednávku obce a domáhala se následně zproštění odpovědnosti za přestupek podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Zdejší soud konstatoval, že „žalobce, jakožto fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona, jehož předmětem podnikání je mimo jiné činnost související s pěstováním lesa a těžbou dřeva, by si měl být vědom povinností a zejména pak povolení, jež si musí jako odpovědná osoba opatřit nebo mít k dispozici a v případě, že tak neučiní a nesplní tak své povinnosti, musí za toto své jednání nést odpovědnost. Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedeného konstatuje, že shora zmíněný nekompetentní postup orgánů Obce Rudíkov a Obce Vlčatín je nezbytné zohlednit z hlediska výše uložené pokuty, a nikoliv z hlediska posouzení samotného naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny.“ Nejvyšší správní soud má za to, že závěry uvedené v citovaném rozsudku devátého senátu lze vztáhnout i na nyní projednávaný případ. Odvolávání se na nedostatečnosti ve smlouvě mezi stěžovatelem a zadavatelem prací či na nemožnost ověřit si, zda jsou pro provedení objednaných zásahů potřebná povolení správních orgánů nemohou žádným způsobem ovlivnit závěry o odpovědnosti stěžovatele za spáchaný správní delikt.“

25. NSS k otázce dělené odpovědnosti objednatele a zhotovitele v části III.D Odpovědnost za správní delikty podle zákona o ochraně přírody a krajiny, kromě jiného uvedl:

[35] Nejvyšší správní soud je proto vzhledem k výše uvedenému toho názoru, že by na úseku správních deliktů v oblasti ochrany životního prostředí k vyššímu preventivnímu působení práva přispěla úprava odpovědnosti objednatele díla, **zvláště když k protiprávnímu jednání dochází na jeho přímý pokyn** a objednatel díla je často právě tou osobou, která má z protiprávního jednání mnohem větší prospěch než osoba, která porušení povinnosti konkrétně způsobila. V obecné rovině kritiky současné úpravy odpovědnosti podle zákona o ochraně přírody a krajiny (zejména co se týče subjektu správního deliktu) se lze tedy se stěžovatelem ztotožnit. Konkrétní námitky však Nejvyšší správní soud, jak vyplývá ze shora uvedeného, neshledal důvodnými.“

26. Soud má za to, že tyto závěry lze beze všeho vztáhnout i na případ žalobkyně, i když se jedná o jiné protiprávní jednání. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že nikoliv objednatel, ale žalobkyně je odpovědná za spáchání přestupku, i když jednala na přímý pokyn objednatele, dle projektové dokumentace a poté, co upozornila na možné poškození stromů. Ten by mohl

být odpovědný pouze za situace, kdyby na místě sám prováděl práce stromy poškozující nebo dával pokyny zaměstnancům žalobkyně, což však ani žalobkyně netvrdí.

27. Ani skutečnost, že s projektovou dokumentací souhlasil odbor výstavby a životního prostředí MÚ Rychnov nad Kněžnou i odbor výstavby a životního prostředí MÚ Dobruška, nemůže nahradit povolení ke kácení stromů ve smyslu ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody. Ostatně žalobkyně sama uváděla, že takové povolení k určitému počtu stromů měla a byla na jeho základě pověřená kácením stromů.
28. Co se týče žalobkyní namítaného protokolu o převzetí stanoviště, bylo na zvážení žalobkyně, zda staveniště převezme, pokud není způsobilé k provedení stavby, aniž by došlo k porušení právních předpisů na ochranu přírody. Jak však bylo konstatováno NSS shora, *jak vyplývá z ustálené judikatury správních soudů, objektivní odpovědnosti v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního (obchodního) vztahu a na porušení smluvních povinností ze strany druhého účastníka smlouvy. Žalobní námitka je tak nedůvodná.*
29. Pokud žalobkyně uvádí, že *jednala v souladu se schválenou projektovou dokumentací, s položkovým rozpočtem a s pokynem objednatele v samostatné působnosti*, a že nemůže jít k tíži žalobkyně, že *objednatel nerozhodl v přenesené působnosti jako zástupce orgánu ochrany přírody. Setrvání na názorech žalovaného by bylo v tomto ohledu přepjatým formalismem*, soud s takovým hodnocením věci nesouhlasí.
30. Naopak souhlasí se žalovaným, který uzavřel, že žalobkyně jakožto profesionál ve stavebnictví si musela být vědoma, že k pokácení stromů, jejichž poškození způsobila, nemá patřičné povolení, které nemůže nahradit prohlášení starosty, a dokud takové povolení nemá, nemůže takové stromy kácet ani jinak ničit.
31. Další námitky se týkaly posouzení závažnosti jednání, a to s ohledem na to, že *dřeviny nebyly perspektivní, oproti tomu výstavba stezky je ve veřejném zájmu* a že *nebylo adekvátně zohledněno, že dřeviny nadále rostou a prosperují, a dále, že žalobkyně ze své iniciativy provedla výsadbu nových stromů.*
32. Soud má však za to, že žalovaný uvedené skutečnosti zhodnotil při ukládání sankce. Rovněž tato námitka, jakož i námitka nedostatečného odůvodnění výše sankce je tak nedůvodná. Žalovaný výši pokuty odůvodnil a soud v dalším odkazuje na rozhodnutí Inspekce a rozhodnutí žalovaného, které tvoří při jejich přezkumu s prvostupňovým rozhodnutím celek.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Jelikož soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně neměla ve věci úspěch, nevzniklo ji právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. února 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.